

7. Administrative law of Ukraine. Chapeau. Academic course: improvised / by zah. red. A.M. Bandurko. – Kharkov: Zolota mulya, 2011. – 584 p.
8. Halunko V. Subject modern administrative law in Ukraine [Electronic resource] / V.V. Halunko / Forum prava. – 2010. – № 2. – P. 83-87.
9. Administrative law of Ukraine. Academic course: improvised. in two volumes: Volume I. Chapeau / m. College V.B. Averyanov (chairman) and others. – K.: LLC "Publishing" Yuruducna dymka", 2007. – 592 p.
10. Kivalov S.V. Administrative law of Ukraine: train aid / S.V. Kivalov, L.R. Bila-Tiunova. – Odessa: Phoenix, 2011. – 400 p.
11. Stetsenko S.G. Administrative law of Ukraine: train aid / S.G. Stetsenko. – K.: Atika, 2009. – 640 p.
12. Administrative law: a textbook / Y.P. Bytyak (leader of author collective), V.M. Garashchuk, V. Bogucki et al., for zah. red. Y.P. Bytyaka, V.M. Garashchuk, V.V. Zuy. – 2nd ed., revised and complement. – H.: Pravo, 2012. – 656 p.
13. Administrative law of Ukraine: lectures / compilers: V.V. Konoplev, S.O. Kuznichenko, A.V. Basov, D.V. Eremeev, J.J. Bass, S.A. Butkevych, O.A. Baldetsky. – Kharkov: Kharkov Jurudchnuy, 2009. – 316 p.
14. Administrative law: train aid / A.I. Ostapenko, Z.R. Kisil, N.V. Kuznetsov, R.V. Kisil. – Kyiv: Ukrainian Association of Publishers' legal unity ", 2008. – 536 p.
15. Melnyk. R.S. The system of administrative law in Ukraine: monograph / R.S.Melnyk. – Kharkov: Publishing Kharkiv National University of Internal Affairs, 2010. – 398 p.
16. Kuzmenko A.V. Interdependence and interdependence of the content of the administrative process and administrative procedures on the subject of administrative law / O.V. Kuzmenko // Problems of the theory and practice of administrative justice: Proc. Science. Articles / M.I. Smokovych, M.I. Tsurcan, V.G. Perepelyuk and others. – K.: Yurinkom Inter, 2012. – P. 69-79.

УДК 342.922: 061.25

ВИДИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПРАВОСУБ'ЄКТНОСТІ ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ

Віхляєв М.Ю., к.ю.н., доцент

Запорізький національний університет

У статті здійснюється аналіз теоретичних положень щодо виділення видів правосуб'єктності, робиться висновок, що адміністративна правосуб'єктність є галузевим різновидом правосуб'єктності, здійснюється класифікаційний розподіл адміністративної правосуб'єктності громадських об'єднань та наводиться характеристика виділених видів.

Ключові слова: правосуб'єктність, адміністративна правосуб'єктність, громадські об'єднання, види, критерії.

Vikhliaiev M.YU. ВИДЫ АДМИНИСТРАТИВНОЙ ПРАВОСУБЪЕКТНОСТИ ОБЩЕСТВЕННЫХ ОБЪЕДИНЕНИЙ / Запорожский национальный университет, Украина

В статье осуществляется анализ теоретических положений о выделении видов правосубъектности, делается вывод, что административная правосубъектность является отраслевой разновидностью правосубъектности, осуществляется классификационное распределение административной правосубъектности общественных объединений и приводится характеристика выделенных видов.

Ключевые слова: правосубъектность, административная правосубъектность, общественные объединения, виды, критерии.

Vikhliaiev M.U. TYPES OF ADMINISTRATIVE LEGAL PERSONALITY OF PUBLIC ASSOCIATIONS / Zaporizhzhya national university, Ukraine

In the article author concludes that administrative legal personality is kind of branch personality, provides a classification of administrative legal personality of public associations and performs characteristic of the selected types. By volume of the scope author singles out special administrative personality of public associations, which is characterized by the following general types of special administrative personality: tax, in the field of accounting and financial reporting, statistical, personnel, fire protection, sanitary-epidemiological, registration and by the presence of optional special administrative personality among separate groups of public associations, for example, in regulatory policy. Given the specific purpose and object of activity author identifies the exceptional administrative legal personality of public associations, which are specific to certain types of public associations. Regardless of the legal forms of public associations author identifies structural administrative personality – namely, structural administrative legal personality of public organizations, structural administrative legal personality of public unions. Using object of activity as a criterion for allocation of administrative legal personality, author identifies following list of objective administrative legal personality of public associations, which can not be limited: professional, advocacy, educational, cultural, sport, political, environmental, social and spiritual. Depending on the type of administrative relations, in which public associations enter, author identifies active personality administrative legal personality and active and passive administrative legal personality. In a relationship, in which public associations are object of administrative and legal effect, they have passive administrative personality, and in a relationship, where they are not in the administrative and legal effects, they implement its strong administrative personality.

Key words: personality, administrative personality, associations, types, criteria.

Актуальність статті обґрунтовується тим, що в ній розглядаються суперечливі думки вітчизняних та зарубіжних вчених-адміністративістів щодо розуміння видів адміністративної правосуб'єктності суб'єктів адміністративного права, що зумовлює необхідність здійснення аналізу значної кількості наукових джерел, присвячених дослідженню цього питання. Враховуючи факт відсутності єдиного розуміння чіткого переліку видів адміністративної правосуб'єктності та чіткої різниці між ними, без будь-яких заперечень можна стверджувати про відсутність класифікаційного розподілу адміністративної правосуб'єктності громадських об'єднань. У вітчизняній юридичній науці питанням правосуб'єктності окремих видів об'єднань громадян України приділяли увагу вчені – представники різних наукових юридичних спеціальностей: Л.І. Адашис, Н.В. Богашева, С.Г. Братель, О.М. Ващук, Н.П. Гаєва, О.В. Гейда, С.Ф. Денисюк, Є.Є. Додіна, Л.О. Ємець, В.С. Журавський, В.А. Завгородній, В.І. Кафарський, В.М. Короленко, В.М. Кравчук, О.І. Лисяк, В.Ф. Піддубна, В.І. Полевий, І.Т. Темех, О.Б. Федоровська, Н.А. Циганчук, В.О. Чепурнов та ін. Проте детальна увага саме видам адміністративної правосуб'єктності громадських об'єднань у вітчизняній адміністративно-правовій науці наразі не приділялася.

Отже, метою статті є намагання автора статті здійснити класифікаційний розподіл адміністративної правосуб'єктності громадських об'єднань та охарактеризувати виділені види.

Під адміністративною правосуб'єктністю громадських об'єднань варто розуміти їх здатність мати та набувати адміністративні права та обов'язки, тобто ті права та обов'язки, які ними реалізуються та виконуються відповідно під час їхньої участі в правовідносинах, які становлять предмет адміністративного права.

Основою для здійснення класифікаційного розподілу адміністративної правосуб'єктності громадських об'єднань є загальнотеоретичні положення теорії права та адміністративно-правової науки щодо виділення видів правосуб'єктності права, адміністративної правосуб'єктності суб'єктів адміністративного права та адміністративної правосуб'єктності юридичних осіб, різновидом яких є переважна більшість легалізованих в Україні громадських об'єднань.

У Великому енциклопедичному юридичному словнику за загальною редакцією Ю.С. Шемшученка до видів правосуб'єктності віднесено: 1) загальну – здатність особи бути учасником правовідносин взагалі; 2) галузеву – здатність особи бути учасником відносин, які регулюються нормами тієї чи іншої галузі права; 3) спеціальну – здатність суб'єкта бути учасником певного кола правовідносин у межах даної галузі права [1, 697]. Слід зазначити, що побідний розподіл правосуб'єктності, зустрічається в більшості наукових праць вчених, які представляють науку теорії права. При цьому варто зробити акцент, що загальна правосуб'єктність носить теоретичний характер, оскільки досить важко визначити чіткий та значний перелік прав та обов'язків, здатність мати та набувати які належить суб'єкту права, реалізація та виконання яких відбувається в правовідносинах, які не врегульовуються конкретною галузю права. Спираючись на ґрунтовне теоретичне визначення І.С. Окунева

поняття «правоздатність» та виокремленні ним можливості, якими наділяється особа як суб'єкт права, можна запропонувати наступний перелік прав, які можна виділяти як потенційні можливості особи саме в рамках загальної правосуб'єктності: право суб'єкта виступати в праві в якості автономної, відокремленої особи – можливість виступати від свого власного імені, можливість його персоніфікації, індивідуалізації; право приймати та ухвалювати правові рішення; право формувати і здійснювати свою власну мету, інтереси, брати участь у виробленні загальної волі; право особи бути носієм правових ідей, уявлень, переконань, правових почуттів, емоцій, тобто бути носієм правової свідомості; право суб'єкта права здійснювати правову діяльність, бути суб'єктом правової діяльності в широкому значенні слова (правотворчої, правозастосовної тощо), тобто право на здійснення особою своєї або чужої правової волі, виконання нормативних, судових, інших правових рішень, прийнятих ним на себе зобов'язань або покладених на суб'єкта обов'язків [2, 12]. О.Є. Безбабіна загальну правоздатність як основний елемент правосуб'єктності трактує як принципову загальну можливість для особи мати будь-які права та обов'язки з числа передбачених законодавством або, у всякому разі, не заборонених ним [3], при цьому, вона порівнює загальну та спеціальну правосуб'єктність юридичних осіб, висловлює важливу думку про те, що згідно зі ст. 91 Цивільного кодексу України юридична особа здатна мати такі самі цивільні права та обов'язки, як і фізична особа, крім тих, які за своєю природою можуть належати лише людині, тобто, на зміну спеціальній правоздатності юридичної особи, яка передбачалася радянським цивільним законодавством, прийшов принцип універсальної правоздатності, що є відображенням сучасної тенденції розвитку концепції цивільного права України, як права приватного [3]. Не зважаючи на той факт, що Цивільним кодексом України врегульовуються переважно приватні правовідносини, проте вказана вище норма є універсальною та підлягає застосуванню у публічній сфері правовідносин. Виділені теоретичні та нормативні засади дають підстави свідчити про наявність загальної правосуб'єктності у юридичних осіб, а відповідно в громадських об'єднань як їхнього різновиду. Прикладом загальної правосуб'єктності громадських об'єднань України слід вважати їхню можливість мати та набувати право поширювати інформацію про свою діяльність, пропагувати свою мету (цілі), яка отримала нормативне закріплення у п.1 ч.1. ст.21 Закону України «Про громадські об'єднання» від 22 березня 2012 р. [4].

Проте особливий інтерес у теоретичній конструкції для статті представляє саме галузева правосуб'єктність, різновидом якої є саме адміністративна правосуб'єктність, яке є предметом розгляду статті. Цінність та сутність галузевої правосуб'єктності підкреслює Т.О. Мацелик, яка у свою чергу спирається на праці К.К. Лебедева, зазначаючи, що носіями вказаної правосуб'єктності є: 1) суб'єктами права взагалі; 2) суб'єктами даної галузі права; 3) як такі, які володіють визнаною державою здатністю до певного виду діяльності [5, 168]. Тобто, галузева правосуб'єктність фіксує межі правової здатності особи в рамках усієї сукупності правовідносин, які складають предмет правового регулювання тієї чи іншої галузі права. Ст.21 Закону України «Про громадські об'єднання» від 22 березня 2012 р. передбачає наступний перелік можливостей громадських об'єднань, які варто відносити до саме адміністративної правосуб'єктності: звертатися у порядку, визначеному законом, до органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб з пропозиціями (зауваженнями), заявами (клопотаннями), скаргами; одержувати в порядку, визначеному законом, публічну інформацію, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації; брати участь у порядку, визначеному законодавством, у розробленні проектів нормативно-правових актів, що видаються органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування і стосуються сфери діяльності громадського об'єднання та важливих питань державного і суспільного життя; брати участь у здійсненні державної регуляторної політики відповідно до Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», брати участь у порядку, визначеному законодавством, у роботі консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів, що утворюються органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування для проведення консультацій з громадськими об'єднаннями та підготовки рекомендацій з питань, що стосуються сфери їхньої діяльності [4]. При цьому варто акцентувати увагу, що більшість з перелічених можливостей Закону України «Про громадські об'єднання» від 22 березня 2012 р. належать і громадським об'єднанням, які не є юридичними особами, а лише легалізували свою діяльність шляхом повідомлення про

заснування. Вказаний факт дає підстави свідчити про можливість розподілу адміністративної правосуб'єктності громадських об'єднань на два види: адміністративна правосуб'єктність громадських об'єднань, які є юридичними особами, та адміністративна правосуб'єктність громадських об'єднань, які не є юридичними особами, тобто, які є різновидом колективних суб'єктів адміністративного права без статусу юридичної особи. Вказані норми ст.21 Закону України «Про громадські об'єднання» від 22 березня 2012 р. вперше в історії розвитку вітчизняного законодавства закріпили на законодавчому рівні правосуб'єктність, у тому числі адміністративну, громадських об'єднань України, які не мають статусу юридичної особи, оскільки старий Закон України «Про об'єднання громадян» від 16 червня 1992 р. передбачав можливість мати права лише об'єднанням громадян, які були зареєстровані як юридичні особи, що неодноразово справедливо критикувалося у наукових працях вітчизняних вчених-юристів протягом двадцяти років дії вказаного закону.

Розглядаючи спеціальну правосуб'єктність громадських об'єднань у межах адміністративної правосуб'єктності, тобто спеціальну адміністративну правосуб'єктність варто розглянути точки зору вчених-юристів, які детально досліджували різновиди адміністративної правосуб'єктності юридичних осіб на рівні своїх дисертаційних робіт. М.В. Костів пропонує в рамках адміністративної правосуб'єктності юридичних осіб виділити такі види спеціальної правосуб'єктності (спеціальні види адміністративної правосуб'єктності): податкову, реєстраційну, ліцензійну, патентну, митну, статистичну, кадрову, санітарно-епідеміологічну, екологічну, протипожежну правосуб'єктність, а також правосуб'єктність у сфері бухгалтерського обліку і фінансової звітності, охорони праці, обігу цінних паперів, стандартизації і сертифікації, метрології тощо. Названі види спеціальної правосуб'єктності юридичних осіб він розділяє на дві групи: перша – загальні види адміністративної правосуб'єктності, до яких належать податкова, у сфері бухгалтерського обліку і фінансової звітності, реєстраційна, статистична, кадрова, працеворонна, протипожежна, санітарно-епідеміологічна, екологічна; друга – необов'язкові (факультативні) види адміністративної правосуб'єктності, до яких належать ліцензійна, патентна, митна, у сфері стандартизації і сертифікації, метрології, обігу цінних паперів та ін. Загальними видами правосуб'єктності володіють всі юридичні особи без додаткового дозволу, вона впливає з вимог закону (як обов'язкова), оскільки такі види правосуб'єктності є необхідними і невід'ємними умовами існування та функціонування юридичних осіб. Для необов'язкової (факультативної) правосуб'єктності необхідний додатковий дозвіл (адміністративний акт) [6, 13]. Безумовно, підтримуючи точку зору М.В. Костіва щодо запропонованих видів адміністративної правосуб'єктності, можна виділити спеціальну адміністративну правосуб'єктність громадських об'єднань, які також характеризуються наявністю наступних різновидів загальної спеціальної адміністративної правосуб'єктності: податкової, у сфері бухгалтерського обліку і фінансової звітності, статистичної, кадрової, працеворонної, протипожежної, санітарно-епідеміологічної, реєстраційної тощо, а також наявністю факультативної спеціальної адміністративної правосуб'єктності в окремих груп громадських об'єднань, наприклад, у сфері регуляторної політики.

М.В. Костів, крім спеціальної адміністративної правосуб'єктності юридичних осіб, виділяє виключну адміністративну правосуб'єктність окремих юридичних осіб, зважаючи на конкретні мету і предмет їх діяльності, зокрема, такі її види, як правосуб'єктність банків, інвестиційних фондів і компаній, благодійних організацій, страхових організацій, товарних бірж тощо. На його думку, відмінність виключної адміністративної правосуб'єктності юридичних осіб від спеціальної полягає у наступному: 1) необхідною умовою здійснення юридичною особою виключних видів діяльності є спеціальний дозвіл з боку держави, чого не вимагається при спеціальній правосуб'єктності; 2) виключна правосуб'єктність передбачає пряму вказівку в законі на ті види підприємницької діяльності, якими юридична особа не вправі займатись, натомість, спеціальна правосуб'єктність ґрунтується на вільному волевиявленні засновників юридичної особи, які при створенні відповідного суб'єкта самі визначають мету і види подальшої діяльності; 3) виключна правосуб'єктність виражається у тому, що заняття виключними видами діяльності дозволено лише конкретним юридичним особам, а відтак заборонено усім іншим юридичним особам [6, 14]. Погоджуючись з зазначеною точкою зору вченого-адміністративіста, наявність виключної адміністративної правосуб'єктності громадських об'єднань можна продемонструвати на прикладі професійних спілок (хоча і триває

дискусія щодо віднесення їх до громадських об'єднань у зв'язку з вступом у дію нового Закону України «Про громадські об'єднання» від 22 березня 2012 р.), які наділені можливістю укладати генеральні угоди від імені працівників, в якій однією зі сторін виступає суб'єкт публічної адміністрації, а саме Кабінет Міністрів України, що свідчить і про адміністративно-правовий характер вказаних відносин.

А.В. Пасічник у свою чергу поділяє адміністративну правосуб'єктність на загальну (що характерна для всіх без виключення юридичних осіб приватного права) та додаткову. Додаткова, на його думку, за метою поділяється на: правосуб'єктність громадських організацій, фондових бірж, товарних бірж, саморегульованих організацій професійних учасників фондового ринку, кредитних спілок, благодійних організацій, релігійних організацій, професійних спілок та їх об'єднань, торгово-промислових палат, об'єднань співвласників багатоквартирного будинку, приватних пенсійних фондів та підприємницьких товариств (підприємницьку). Її можна назвати додатковою цільовою адміністративною правосуб'єктністю [7, 19]. А.В. Пасічник не є прихильним деталізованого розподілу спеціальної адміністративної правосуб'єктності, як це робить В.М. Костів, виділяючи лише адміністративну правосуб'єктність конкретних видів юридичних осіб. Проте позиція В.М. Костіва щодо виділення загальної спеціальної, факультативної спеціальної, виключної адміністративної правосуб'єктності є більш ґрунтовною та такою, що має важливе наукове значення для її подальшого використання у наукових дослідженнях, у тому числі і під час дослідження взаємодії громадських об'єднань з суб'єктами публічної адміністрації.

А.В. Пасічник додатково зазначає, що лише підприємницькі товариства також можуть мати інші види додаткової адміністративної правосуб'єктності: конструкційну (критерієм виділення якої є організаційно-правова форма юридичної особи) та предметну. Конструкційна поділяється на додаткову конструкційну адміністративну правосуб'єктність приватного акціонерного товариства та додаткову конструкційну адміністративну правосуб'єктність публічного акціонерного товариства. Предметна поділяється на страхову, банківську, аудиторську, інвестиційну, довірчу, фондову та освітню додаткові предметні адміністративні правосуб'єктності [7, 19]. Вказану точку зору вченого варто підтримати, проте одночасно зазначити, що різновиди конструкційної адміністративної правосуб'єктності можна виділяти не лише підприємницьких товариств, проте і інших видів юридичних осіб та колективних суб'єктів адміністративного права, які не є юридичними особами. Стосовно громадських об'єднань можна виділити конструкційну адміністративну правосуб'єктність залежно від їхніх організаційно-правових форм, наприклад, конструкційна адміністративна правосуб'єктність громадських організацій, конструкційна адміністративна правосуб'єктність громадських спілок. Проте в цьому випадку виникає питання, яка різниця між конструкційною та виключною адміністративною правосуб'єктністю, яка була виділена раніше. Для виключної адміністративною правосуб'єктністю критерієм є її виділення є наявні можливості у певній виключній сфері діяльності громадського об'єднання, для конструкційної – організаційно-правова форма громадського об'єднання, проте, безумовно, в окремих випадках лише функціонування громадського об'єднання в певній організаційно-правовій формі свідчить про її можливості у виключній сфері правовідносин.

Користуючись таким критерієм для виділення видів адміністративної правосуб'єктності як предмет діяльності, який був запропонований А.В. Пасічником, варто виділити наступний перелік видів предметної адміністративної правосуб'єктності громадських об'єднань, який не може бути вичерпним: професійна, правозахисна, освітня, культурна, спортивна, політична, екологічна, соціальна, духовна та ін.

Залежно від виду адміністративних правовідносин, у які вступають громадські об'єднання, варто також виділити активну адміністративну правосуб'єктність та пасивну адміністративну правосуб'єктність. У відносинах, у яких громадські об'єднання виступають об'єктом адміністративно-правового впливу, вони мають пасивну адміністративну правосуб'єктність (наприклад, відносини, які виникають під час легалізації громадських об'єднань, притягнення їх до адміністративної відповідальності), а відповідно у відносинах, де на них не здійснюється адміністративно-правовий вплив вони реалізують свою активну правосуб'єктність (наприклад, відносини, пов'язані участю громадських об'єднань у консультативних, дорадчих та інших допоміжних органах, що утворюються органами державної влади, органами влади

Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування для проведення консультацій з громадськими об'єднаннями та підготовки рекомендацій з питань, що стосуються сфери їхньої діяльності).

Отже, за підсумками зробленого дослідження можна свідчити, що адміністративна правосуб'єктність є галузевим різновидом правосуб'єктності. Адміністративну правосуб'єктність громадських об'єднань можна класифікувати за наступними критеріями: обсяг сфер діяльності, в яких можуть реалізовуватися можливості громадських об'єднань (спеціальна (загальна та факультативна) та виключна адміністративна правосуб'єктність), організаційно-правова форма громадських об'єднань (різновиди конструкційної адміністративної правосуб'єктності), предмет діяльності громадських об'єднань (різновиди предметної адміністративної правосуб'єктності), залежно від наявності в правовідносинах елементів адміністративно-правового регулюючого впливу на громадські об'єднання (активна та пасивна адміністративна правосуб'єктність).

ЛІТЕРАТУРА

1. Великий енциклопедичний юридичний словник / [за ред. Ю.С. Шещуценка]. – К.: Юридична думка, 2007. – 992 с.
2. Окунев І.С. Загально-теоретичні засади правового статусу суб'єкта права: автореф. на здобуття наук. ступеня к.ю.н.: спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень» / І.С. Окунев. – К., 2009. – 20 с.
3. Безбабіна О.Є. Поняття та правосуб'єктність юридичних осіб як суб'єктів підприємницької діяльності [Електронний ресурс] / О.Є. Безбабіна // Юридичний журнал. – 2006. – № 9. – Режим доступу. <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=2386>.
4. Про громадські об'єднання : Закон України від 22 березня 2012 року // Голос України. – 2012. – 18.04.2012. – №70 – С. 8-10.
5. Мацелик Т.О. Правова природа суб'єкта адміністративного права / Т.О. Мацелик // Південноукраїнський правничий часопис. – 2011. – № 2. – С. 166–170.
6. Костів М.В. Адміністративна правосуб'єктність юридичних осіб та особливості її реалізації в адміністративно-деліктних відносинах: автореф. на здобуття наук. ступеня к.ю.н.: спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / М.В. Костів. – К., 2005. – 21 с.
7. Пасічник А.В. Правові засади набуття і припинення адміністративної правосуб'єктності юридичними особами приватного права: автореф. на здобуття наук. ступеня к.ю.н.: спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / А.В. Пасічник. – К., 2012. – 20 с.

УДК 342.842: 342.565.4

АПЕЛЯЦІЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ: ПИТАННЯ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ

Кукурудз Р.О., к.ю.н., доцент

Запорізький національний університет

У статті в систематизованому вигляді подається наукові, нормативні положення щодо апеляції в адміністративному судочинстві із характеристикою ознак та особливостей, виокремленням проблемних питань та формулюванням можливих шляхів їх вирішення.

Ключові слова: апеляція, адміністративне судочинство, принципи, ознаки, особливості, проблеми, шляхи вирішення.